

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯỜI HAI

MẮT ĐÁ LỬA QUẦN HÙNG HỘI HỢP

Ba Thiên Thạch cùng Chu Đan Thần thấy cảnh ngộ kỳ lạ đã mấy lần gạn hỏi chủ nhân, nhưng đối phương vẫn trả lời theo một điệu, nói là "Hoạ sư chưa hoàn toàn. Nay được Đoàn Dự bỏ tước cho, họ chân thành cảm kích vô cùng!"

Đoàn Dự cùng Chung Linh hãy còn tính trẻ, lấy thế làm thích và chỉ mong những bức vẽ khiếm khuyết hay chữ viết sai trật thật nhiều.

Vương Ngọc Yến thấy Đoàn Dự há hê nàng cũng vui lòng.

Mộc Uyển Thanh vốn người chẳng biết sợ trời sợ đất là gì, dù đối phương có lòng tốt hay có ý nham hiểm, nàng đều chẳng bận tâm suy nghĩ.

Chỉ có Ba Thiên Thạch và Chu Đan Thần càng ngày càng thêm nỗi lo âu. Hai gã thấy đối phương bố trí cực kỳ chu đáo như vậy, tất nhiên bên trong họ có mưu đồ trọng đại, nhưng không tài nào dò xét được manh mối.

Ba, Chu hai gã mỗi khi gặp đối phương ân cần khoản đãi lại càng gia tâm quan sát, để ý từng ly từng tý, phòng ngừa trong rượu thịt có chất độc.

Ta nên biết rằng có nhiều chất độc mãn tính khó lòng phát giác ra được ngay. Có khi ăn phải đến mười mấy lần chất độc mới lên cơn.

Ba Thiên Thạch là người hiểu biết rộng. Dù đối phương có muốn hạ độc thủ cũng khó lòng che mắt được gã. Thủy chung gã thấy cơm rượu vẫn không có gì khác lạ và bao giờ chủ nhân cũng uống trước, ăn trước, để tỏ ra không có gì ám muội.

Đường xa há phải một ngày mà tới? Càng đi mãi càng xuống dần phía Nam. Tuy vào tiết thượng tuần tháng mười, trời vẫn chưa rét lạnh. Những chốn thâm sơn cây cối vẫn âm u, cỏ rậm vẫn xanh ^^^. Đem cảnh miền Nam so với Tây Hạ thiệt khác nhau xa.

Một hôm trời đã xế chiều, đoàn người đến gần một biển cỏ. Mọi người liếc mắt trông cỏ nội xanh rì một vùng bao la bát ngát, không biết đâu là cùng tận. Ai nấy đều băn khoăn chưa biết tìm vào đâu ngủ đêm.

Chu Đan Thần nói:

-Trong biển cỏ này có nhiều muối độc, lại nhiều chướng khí. Hiện nay mùa quế hoa chướng chưa qua, mà mùa Phù dung chướng đã bắt đầu. Giữa lúc hai thứ chướng khí pha trộn với nhau, chất độc lại càng mãnh liệt. Nếu không tìm được nơi ngủ trọ thì phải lên nằm trên cành cao mới được. Trên cao chướng khí không tới nơi và muối mắt cũng ít.

Lúc ấy đoàn người quay sang mé tả mà đi tiến vào một khu rừng.

Vương Ngọc Yến ở đất Giang Nam đã lâu, nàng chưa từng đi xuống phương Nam. Bây giờ nàng nghe Chu Đan Thần nói là chướng khí miền Nam lợi hại như vậy, liền hỏi lại:

-Quế hoa chướng cùng phù dung chướng là những thứ gì?

Chu Đan Thần đáp:

-Đó là tại hạ nói theo người Đại Lý. Chướng khí là những khí độc ở các ao, đầm, rừng núi bốc lên. Tháng ba có Đào hoa chướng, tháng năm có Lựu hoa chướng. Thực ra chướng khí thì đều giống nhau. Chỉ có thời gian khác nhau, rồi chướng khí về mùa hoa nào, người ta lấy tên thứ hoa đó mà gọi. Vào khoảng từ tháng ba đến tháng năm khí trời viêm nhiệt, các giống độc trùng cùng muỗi mất sinh sản và hoạt động rất nhiều. Nhưng dải đất này khí ẩm thấp cực kỳ trầm trọng, biến cỏ mỗi năm một lần thối nát ra và như vậy chướng khí nhất định mãnh liệt vô cùng.

Vương Ngọc Yến lại hỏi:

-Chu huynh có nghe nói đến Trà hoa chướng bao giờ không?

Bọn Đoàn Dự, Ba Thiên Thạch nghe nàng hỏi vậy đều phì cười...

Chu Đan Thần đáp:

-Người Đại Lý chúng tôi rất thích hoa trà, nên không đem hoa trà liệt vào những hạng phát sinh chướng khí đáng ghét kia.

Hai người đang nói chuyện thì vào đến trong rừng. Vó ngựa bước xuống bùn lầy, mỗi lần ngựa rút chân lên lại mất nhiều thì giờ và đi lại khó khăn.

Ba Thiên Thạch nói:

-Chúng ta đừng tiến vào sâu nữa. Đêm nay bọn mình phải học loài chim làm tổ trên cây mà ngủ. Chờ sáng mai mặt trời lên cao chướng khí mất đi rồi hẵng đi trình.

Vương Ngọc Yến hỏi:

-Cứ mặt trời mọc là chướng khí không độc nữa phải không?

Ba Thiên Thạch đáp:

-Đúng thế!

Chung Linh đột nhiên trở về hướng Đông Bắc thất thanh la hoảng:

-Trời ơi! Nguy rồi! Chướng khí đang bốc lên ngàn ngút ở bên kia, không hiểu là chướng khí gì?

Mọi người nhìn theo hướng tay nàng, quả nhiên thấy một luồng khí đen từ trong khu rừng đang nghi ngút bốc lên.

Ba Thiên Thạch nói:

-Chung cô nương! Đó là "Siêu phạn chướng"!

Chung Linh lại hỏi:

-"Siêu phạn chướng" là gì? Có nguy hại lắm không?

Ba Thiên Thạch cười đáp:

-Đó không phải là chướng khí mà là khói người ta thổi cơm bốc lên.

Mọi người nghe Ba Thiên Thạch nói đều cười ồ. Ai nấy tinh thần phấn khởi nói:

-Chúng ta đi về phía "Siêu phạn chướng" kia.

Chung Linh thấy câu nói của mình làm cho mọi người phải phì cười, bất giác nàng thẹn đỏ mặt lên.

Vương Ngọc Yến liền an ủi nàng:

-Linh muội! May mà Linh muội trông thấy người ta thổi cơm khói bốc lên, không thì chúng ta đêm nay phải lên ngọn cây mà ngủ.

Đoàn người liền nhắm về phía khói bốc lên mà đi. Gần đến nơi, ai cũng nhìn rõ nơi đây có bảy tám gian nhà gỗ. Cảnh nhà xếp đây cây. Hiển nhiên là chỗ cư ngụ của bọn thợ đốn rừng.

Chu Đan Thần giục ngựa lên trước lớn tiếng gọi:

-Mộc Trường đại ca! Bọn ta là khách qua đường muốn vào ngủ trọ một đêm được chăng?

Chờ một chút không thấy tiếng đáp lại, Chu Đan Thần lại gọi nữa, nhưng vẫn không có ai thưa. Trên nóc nhà khói vẫn tiếp tục bốc lên thì trong nhà nhất định phải có người.

Chu Đan Thần lấy trong bọc ra một cây quạt để làm binh khí cầm trong tay khẽ đẩy cửa tiến vào.

Lạ thay! Trong nhà này không một bóng người! Bên tai vẫn nghe tiếng lửa cháy nổ lách tách.

Chu Đan Thần đi thẳng vào phía sau, tiến vào nhà bếp, thì thấy có một cụ già lưng gù đang thổi lửa.

Chu Đan Thần nói:

-Lão bà! Trong nhà này còn ai nữa không?

Mụ già ngơ ngác nhìn gã, dường như không nghe rõ. Chu Đan Thần hỏi lại:

-Chỉ có một mình bà thôi ư?

Mụ già trở vào lỗ tai rồi lại trở vào miệng mình, bật lên mấy tiếng ứ ớ, tỏ ra mụ vừa câm vừa điếc.

Chu Đan Thần trở ra nhà ngoài. Bọn Đoàn Dự, Mộc Uyển Thanh đã đi lũng mấy gian nhà nữa, thì trong những gian nhà gỗ này, ngoài mụ già kia, không còn ai nữa.

Trong mỗi căn nhà gỗ đều có dất ván làm giường. Trên giường không có chăn đệm chi hết. Xem chừng hồi này bọn thợ đốn rừng chưa khởi công.

Ba Thiên Thạch chạy vòng quanh phía ngoài những gian nhà gỗ này hai lượt, không thấy có chi khác lạ.

Chu Đan Thần nói:

-Mụ già kia đã câm lại điếc, không có cách nào nói cho mụ hiểu được. Tại hạ ra đây chỉ có Vương cô nương là người nhân nại. Xin cô nương thử giao thiệp với mụ coi.

Vương Ngọc Yến gật đầu cười nói:

-Được rồi! Để ta thử xem sao!

Nàng nói rồi đi vào trong nhà bếp trở tay giơ chân và lấy ra mấy thoi bạc vụn cho mụ.

Quả nhiên, nàng làm cho mù hiểu, mù đi lấy gạo thổi cơm. Trong nhà này không có rượu thịt chi hết. Mọi người chờ cơm rau chín rồi ăn cho xong bữa.

Ba Thiên Thạch nói:

-Chúng ta đang ngủ trong một gian nhà này thôi, đừng phân tán ra nhiều chỗ.

Thế rồi đàn ông ngủ ở mé Đông, đàn bà ngủ mé Tây.

Mụ già thắp lên một ngọn đèn nhỏ đặt lên chiếc bàn ở giữa phòng.

Mọi người yên ngủ chưa được bao lâu, bỗng nghe trong các gian phòng có tiếng động lách cách và có tiếng người đang quẹt đá lửa, nhưng quẹt đi quẹt lại vẫn không bật lửa lên.

Ba Thiên Thạch nhóm dậy xuống đất ra mở cửa. Chiếc đèn dầu trên bàn đã tắt rồi. Trong bóng tối những tiếng lách cách vẫn vang lên. Mụ già đang tiếp tục bật lửa chẳng có chi là chuyện lạ, nếu đá lửa và giấy môi không khô thì không tài nào lửa cháy được.

Ba Thiên Thạch lấy đá lửa trong mình ra bật lên châm đèn. Mụ già lộ vẻ tươi cười nhìn Ba Thiên Thạch ra hiệu cho mụ mượn viên đá lửa rồi trở tay xuống bếp, ra điều muống thắp lửa dưới đó.

Ba Thiên Thạch liền đưa đá lửa cho mụ mượn, rồi vào phòng ngủ.

Nhưng chẳng được bao lâu, tiếng lách cách lại vang lên. Bọn Đoàn Dự đã nhắm mắt sắp đi vào giấc mộng triền miên, lại mở mắt ra nhìn không thấy có ánh lửa. Nguyên ngọn đèn dầu đã bị tắt rồi.

Chu Đan Thân cười nói:

-Mụ già kia lắm cảm đến gù cả lưng.

Gã muốn để mặc mụ muốn làm gì thì làm, nhưng tiếng lách cách thủy chung vẫn vang lên không ngớt dường như bật không lên lửa.

Chu Đan Thân không nhẫn nại được nữa, phải đứng lên chạy vào giữa gian phòng. Trong bóng tối lờ mờ, gã thấy mụ già đưa tay lên quẹt lửa. Gã liền lấy đá lửa của mình ra bật lên châm vào ngọn đèn dầu.

Mụ già cười hề hề rồi lại giơ tay ra hiệu cho Chu Đan Thân hay là mụ muốn mượn đá lửa để nhóm bếp.

Chu Đan Thân đưa đá lửa cho mụ rồi trở vào phòng.

Ngờ đâu, gã vào nằm được một lúc thì tiếng lách cách ở giữa phòng lại vang lên.

Ba Thiên Thạch cùng Chu Đan Thân đều tức mình, cất tiếng mắng:

-Mụ già này làm trò suốt đêm không cho mình ngủ chắc?

Những tiếng lách cách vẫn tiếp tục không ngớt.

Ba Thiên Thạch tức mình nhảy xuống cướp lấy viên đá lửa của mụ quẹt mấy cái mà vẫn không bật được lửa lên. Gã sờ xem thì biết rằng đây không phải là đồ bật lửa của mình cho mụ mượn lúc nãy liền lớn tiếng hỏi:

-Đá lửa của ta đâu?

Những câu nói vừa ra khỏi miệng, bất giác gã bật cười, nói một mình:

-Té ra mình cũng lắm cảm nốt. Mụ này đã cầm điếu thì mình còn nổi nóng với mụ làm chi?

Lúc này Mộc Uyển Thanh cũng chạy ra lấy đá lửa đưa cho Ba Thiên Thạch nói:

-Ba đại thúc! Đại thúc muốn bật lửa ư?

Ba Thiên Thạch đáp:

-Mụ già này thiệt là cổ quái. Chiếc đèn dầu này cứ châm lên lại tắt, tắt rồi lại châm. Mụ quấy đến nửa đêm rồi.

Gã nói xong, cầm lấy đá lửa của Mộc Uyển Thanh bật lên châm vào ngọn đèn dầu.

Mụ già ra chiều thoả mãn cười hề hề nhìn ngọn đèn.

Ba Thiên Thạch nói:

-Mộc cô nương! Bữa nay cô đi đường mệt nhọc, vào nghỉ đi thôi!

Gã nói rồi cũng trở về phòng. Ngờ đâu qua một khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, lại vang lên những tiếng lách cách quẹt lửa.

Ba Thiên Thạch cùng Đoàn Dự đồng thời ngồi nhòm dậy, toan chạy ra, nhưng hai người cùng sực tỉnh nghĩ thầm:

-Trên đời này sao có người cổ quái đến thế? Chắc là họ bày nguy kế chi đây?

Hai người khẽ cầm tay nhau và cùng ra hiệu chia ra lén đến hai bên mụ già, toan nhảy xổ vào, đột nhiên mũi người thấy mùi hương man mát.

Nguyên bên ngọn đèn dầu có Mộc Uyển Thanh cũng ra, toan bật lửa.

Hai người vội thu thế lại. Ba Thiên Thạch hỏi:

-Mộc cô nương! Có phải cô đấy không?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Phải rồi! Xem ra nơi này có nhiều điều khác lạ, muốn thắp lửa lên coi.

Ba Thiên Thạch nói:

-Để tại hạ bật lửa.

Ngờ đâu bật luôn mấy cái mà không thấy lửa cháy.

Ba Thiên Thạch cả kinh nói:

-Viên đá lửa này không được. Mộc cô nương! Mụ già đã đổi mất viên đá lửa của tại hạ rồi!

Chu Đan Thân nói:

-Chúng ta phải mau mua đi tìm mụ già đừng để mụ chạy thoát.

Mộc Uyển Thanh chạy xuống bếp. Còn Ba, Chu hai gã đuổi ra khỏi khu nhà gỗ mà chẳng thấy mụ già đâu hết.

Ba Thiên Thạch vội nói:

-Đừng đi xa nữa! Cần phải bảo vệ công tử là điều quan trọng.

Hai người quay về căn nhà gỗ.

Lúc này Đoàn Dự, Vương Ngọc Yến, Chung Linh nghe tiếng động đã dậy cả rồi.

Ba Thiên Thạch hỏi:

-Ai có đá lửa không? Hãy thắp đèn lên rồi sẽ bàn.

Bỗng hai người đồng thanh la lên:

-Đá lửa của mình cho mụ già mượn mất rồi!

Hai người này là Vương Ngọc Yến và Chung Linh.

Ba Thiên Thạch và Chu Đan Thần cũng la thầm:

-Mình đã đề phòng từ bước một, không ngờ còn mắc lừa địch nhân.

Đoàn Dự lấy đá lửa trong mình ra quẹt mấy cái cũng không cháy.

Chu Đan Thần hỏi:

-Công tử! Mụ già có mượn đá lửa của công tử không?

Đoàn Dự đáp:

-Có! Trước khi nấu cơm, mụ mượn rồi trả lại ngay.

Chu Đan Thần nói:

-Nếu thế thì mụ đánh tráo mất rồi.

Một lúc lâu, mọi người không ai lên tiếng. Trong bóng tối chỉ nghe thấy giọng ế kêu ra rả.

Đêm nay là đêm nguyệt tận không có trăng sao. Sáu người ngồi quây quần với nhau và chỉ nhìn thấy bóng lờ mờ. Ai nấy đều hồi hộp tưởng chừng có hiểm họa gì sắp xảy ra.

Từ lúc Đoàn Dự thêm chữ vào bức họa, lão già họ Giả ân cần đối đãi. Sáu người tựa hồ bị lũng mắt, không ai tự chủ được rồi đi vào tình trạng hoang mang không biết gì nữa. Ai cũng biết địch nhân ngấm ngầm tính kế oán toán mình. Nhưng họ dùng mưu kế thâm hiểm gì không ai tìm ra được manh mối.

Mọi người nghĩ thâm:

-Giá lúc này kẻ thù kéo đến thì thật là hay quá! Nhưng sao họ cứ ném đất giấu tay, khiến cho mình không biết đâu mà đề phòng.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Mụ già lấy hết đá lửa của chúng ta đi rồi là có dụng ý khiến cho bọn ta không thắp đèn lên được, để bọn chúng ở trong bóng tối để thi hành mưu kế.

Chung Linh đột nhiên thét lên lạnh lạnh. Nghe thanh âm thì biết là nàng sợ hãi vô cùng.

Mọi người đồng thanh hỏi:

-Có chuyện chi vậy?

Chung Linh đáp:

-Tiểu muội rất sợ bọn họ ở trong bóng tối liệng rắn rết hay kiến độc ra cắn.

Ba Thiên Thạch run lên nói:

-Đó quả là một điều đáng lo, ở trong bóng tối mà họ dùng những động vật nhỏ bé đến tập kích thì thiệt là khó mà đề phòng.

Đoàn Dự nói:

-Vậy chúng ta lại ra ngoài trèo lên cây ẩn nấp.

Chu Đan Thần nói:

-Chỉ sợ trên cây chúng cũng bố trí độc vật cả rồi.

Chung Linh lại thét lên một tiếng:

-úi chao!

Rồi nắm lấy cánh tay Mộc Uyển Thanh.

Ba Thiên Thạch nói:

-Chung cô nương! Cô đừng sợ chi hết. Chúng ta thắp lửa lên rồi sẽ tính.

Chung Linh hỏi:

-Không có đá quẹt lấy gì lửa?

Ba Thiên Thạch đáp:

-Địch nhân có dụng ý gì, hiện ta chưa biết. Nhưng nếu họ tưởng chúng ta không lấy đâu ra lửa thì bọn ta phải làm cho có lửa. Tưởng đó là một điều trả lời đích đáng nhất.

Ba Thiên Thạch nói rồi chạy xuống nhà bếp lấy hai cành cây khô đưa cho Chu Đan Thần nói:

-Chu hiền đệ! Hiền đệ cầm cây khô này làm cho nát ra, càng vụn càng tốt.

Chu Đan Thần vừa nghe đã hiểu ý, liền đáp:

-Phải rồi! Có lý nào chúng ta ngồi bó tay chờ họ tấn công?

Gã nói xong, lấy trong bọc ra một lưỡi dao trủy thủ cắt cành khô thành từng miếng nhỏ rồi bóp nát ra.

Đoàn Dự thở dài nói:

-Đáng tiếc là ta không có thân công được như Khô Vinh tổ sư. Nội lực người đi tới đâu là gỗ vụn lập tức cháy lên tới đó. Cả lão Cửu Ma Trí cũng có bản lãnh này.

Thực ra thì trong người chàng hiện nay đã chứa chấp một luồng nội lực cao thâm hơn Khô Vinh tổ sư cùng Cửu Ma Trí. Có điều chàng không biết cách vận dụng mà thôi.

Mấy người tiếp tục nghiền gỗ nát ra như cám, nhưng trong lòng vẫn hồi hộp không yên. Chẳng hiểu địch nhân tấn công lúc nào, nên chẳng ai nói gì và lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài. Ai cũng bụng bảo dạ:

-Mụ già kia đánh lừa lấy hết đá lửa đi, quyết là họ chẳng để yên lâu, e rằng họ sắp phát động đến nơi rồi.

Ba Thiên Thạch giơ tay ra sờ đống gỗ vụn đã lớn bằng cái bát ăn cơm, liền vun gọn cho cao lên. Gã để mấy miếng giấy môi vào trong.

Gã cầm lưỡi đơn đao của mình bên trái, rồi mượn lưỡi đao của Chung Linh cầm ở tay phải. Đột nhiên hai tay đập liền vào nhau nghe đến "choang" một tiếng.

Hai sống dao chạm vào nhau, lửa bắn tung toé vào đống gỗ vụn liền cháy lên. Nhưng tiếc nó chỉ loé lên một cái rồi tắt ngay, chưa kịp cháy vào giấy môi.

Mọi người ngấm ngấm la lên những câu hỏi tiếc. Ba Thiên Thạch tiếp tục đập hai sống dao vào nhau bật lên những tiếng "choang, choang" đến hơn mười tiếng liền. Rốt cục giấy môi phải cháy bùng lên, gã mới chịu thôi.

Bọn Đoàn Dự lớn tiếng hoan hô, châm lửa vào đèn.

Chu Đan Thần sợ một ngọn đèn bị gió thổi tắt liền vào bếp, vào trong phòng hai bên có bao nhiêu đèn lấy hết ra thắp lên. ánh lửa yếu ớt, vàng khè, và chập chờn soi rõ mặt người xanh rờn. Nhưng khói bốc lên nặng quá làm cho mũi thở không được khoan khoái.

Nhưng phải tốn rất nhiều công phu mới thắp được lửa lên, mọi người đều tinh thần phấn khởi, dường như đã đánh thắng được một trận.

Gian nhà gỗ này rất hủ lậu, gió lại không thấu qua khe cửa thổi vào.

Trong sáu người thì có Ba Thiên Thạch, Chu Đan Thần và Mộc Uyển Thanh đã nhiều lịch duyệt lại võ công cao cường. Còn ba người kia đều ngu ngố. Nếu bọn địch nhân đông người đến tập kích thì khó mà chống chọi được.

Sáu người ngơ ngác nhìn nhau, cầm sẵn khí giới trong tay nghe ngóng. Nhưng chỉ có gió thổi rì rào, côn trùng ra rả. Ngoài ra không có gì khác lạ.

Đoàn Dự chợt ngừng đầu lên, thấy hai cây cột có khắc một đôi câu đối.

Vế trên là:

Xuân câu thủy động trà hoa...

Vế dưới là:

Hạ cốc... sinh lệ tử hồng.

Mỗi vế đều khuyết một chữ.

Đoàn Dự nhìn kỹ lại thì đôi câu đối này người ta vận nội lực vào ngón tay để viết lên cột mà sâu tới ba phân.

Đoàn Dự còn đương chú ý nhìn thì Chung Linh cũng la lên:

-Đây cũng có chữ!

Đoàn Dự day mặt lại coi thì thấy trên một tấm gỗ có khắc hai hàng chữ:

Thanh quân ngọc... như tương thức

Cừu... trà hoa mãn lộ khai.

Hiển nhiên cũng là chữ viết bằng ngón tay.

Lúc trước mọi người ngồi ăn cơm vì đèn lửa tối quá, nên chưa ai nhìn thấy chữ. Bây giờ họ thấp đến bốn ngọn đèn dầu nên trông rõ cả chỗ tối mới thấy tấm gỗ có chữ này.

Đoàn Dự nói:

-Dọc đường ta đi đâu cũng thêm chữ vào. Đây là phúc hay họa, chưa cần nói đến tội. Nhưng thử coi đối phương sẽ còn mưu kế gì nữa.

Chàng liền đưa tay ra sửa.

Những tiếng sào sạo vang lên. Dưới chữ "hoa" chỗ bỏ trống chàng đã thêm chữ "bạch" vào. Dưới chữ "cốc" chàng thêm chữ "vân" vào.

Thành ra:

Xuân câu thủy động trà hoa bạch

Hạ cốc vân sinh lệ tử hồng.

Dịch nghĩa:

Dòng xuân nước gợn trà hoa trắng

Non hạ mây trôi trái vải hồng.

Thế là câu đối đã hoàn toàn.

Nội lực Đoàn Dự rất thâm hậu. Chỉ lực của chàng đi tới đâu, gỗ vụn rớt xuống lả tả tới đó.

Chung Linh thích quá vỗ tay cười vang nói:

-Nếu biết sớm Dự ca có tài như vậy thì chỉ cần Dự ca vạch tay vạch tay vào gỗ mấy cái là được vô số gỗ vụn, đỡ mất bao nhiêu thì giờ.

Lại thấy Đoàn Dự thêm vào chỗ khuyết ở bên này rồi miệng ngâm:

Thanh quần ngọc diện như tương thức

Cửu nguyệt trà hoa mãn lộ khai.

Dịch nghĩa:

Quần xanh vóc ngọc tuông quen mặt

Tháng chín hoa trà bóng rợp sân.

Chàng vừa lác lư cái đầu ngâm thơ vừa liếc mắt nhìn vào nét mặt Vương Ngọc Yến ửng hồng như nắng sớm. Nàng quay mặt đi.

Chung Linh nói:

-Không biết những cây cột này làm bằng gỗ gì mà thơm gớm!

Mọi người hít mạnh vào quả thấy đầu ngón tay Đoàn Dự vừa vạch vào gỗ có mùi thơm phưng phức, giống như hoa quế mà không phải hoa quế, tựa như mai côi mà không phải mai côi.

Đoàn Dự cũng lên tiếng:

-Thơm thật nhỉ!

Mùi hương mỗi lúc một nồng nàn. Ai ngửi vào cũng thấy trong lòng khoan khoái, tinh thần phấn khởi.

Chu Đan Thần biến sắc nói:

-Không xong rồi! Mùi hương này e rằng có chất độc. Các vị nên nút lỗ mũi lại.

Mọi người nghe gã nói vậy chợt tỉnh ngộ, rồi lấy ngón tay hoặc vạt áo bịt lỗ mũi. Nhưng lúc này ai nấy đã hít mùi thơm vào khá nhiều vì họ đều cho là nếu phải hơi độc thì nói làm cho đầu nhức mắt hoa, trong dạ bồn chồn, đâu có lý chất độc lại làm cho người ta khoan khoái dễ chịu? Chẳng sinh chút cảm giác nào khó chịu hết.

Mọi người bịt mũi mãi khó chịu quá, không nhịn được nữa, phải mở hé ra hô hấp. Mùi hương lại xông vào mũi mà vẫn không thấy tình trạng khác lạ. Ai nấy liền từ từ buông tay ra mà không bịt mũi nữa.

Chung Linh nói:

-Mùi hương thứ gỗ này thật quý, chúng ta lấy vài cành đem đi.

Chung Linh chưa dứt lời, thì trong tai mọi người đều nghe thấy những tiếng vo vo vang lên. Chu Đan Thần lại một phen kinh hãi lên tiếng:

-Chất độc phát tác rồi. Trong tai tại hạ đã vang lên những tiếng kỳ dị.

Ba Thiên Thạch nói:

-Ba mõ cũng nghe thấy!

Mộc Uyển Thanh nói:

-Đó không phải là tiếng quái dị trong lỗ tai mà là một đàn ong lớn đang bay tới.

Quả nhiên, tiếng vo vo mỗi lúc một vang lên tựa hồ có hàng ngàn hàng vạn con ong mật bay tới nơi.

oOo